

BRATRSKÁ NÁKLONNOST

1) TECHNICKÝ NÁVOD

V těchto stránkách se snažím vystihnout a popsat ústřední myšlenku Bible, to, proč byla vlastně napsaná a co je v ní nejdůležitější. Je to především SPASENÍ, ale také PROMĚNA člověka z pozemšťana v nebešťana, kterou jsem už dříve záměrně nazval poněkud nezvykle - „Zmotýlovatění člověka“. Chtěl jsem tím vyjádřit zajímavé zjištění, že ta proměna byla už od samého počátku součástí Božího „genetického kódu“ ve stvoření a tak touto proměnou nemáme projít proto, že jsme zhřešili, ale protože jsme zhřešili, tak jsme o tu schopnost proměny definitivně(?) přišli. Je to poněkud odlišný názor od běžně kázaného slova, které učí, že nutnost této proměny přišla až s naším hříchem: starý člověk v nás je natolik prohnitý a zkažený hříchem, že si nezaslouží nic jiného než smrt. Není možné se Bohu jakkoliv zalíbit vlastním snažením. Bůh s námi skončil, jsme mu kvůli hříchu naprosto odporní a proto zcela nepoužitelní. Jenom ten kdo to uzná a rozhodne se zemřít svému já spolu s Kristem a dovolí mu, aby jednal v jeho životě, ten přijímá milost ne jen ke spasení, ale i k té proměně. Jestliže výsledek je stejný – POKÁNÍ, Bůh to přijímá a potvrzuje každé takové rozhodnutí, které vede k vyznání hříchů a vyvýšení jména Ježíš. Opravdu více záleží na vztahu, než na názorech. Někomu bude vyhovovat více tento názor, ale pro mne je přeci jen poněkud hrubě moralistní, protože zdůrazňuje pouze osobní hříchy člověka a jakoby neviděl žádný rozdíl mezi „pozemšťanem“ Adamem v ráji (ještě bez hříchu) a „nebešťanem“ Kristem, ani nepočítá s tím, že také celé ponebesí je porušeno Hříchem a proto přítomnost Boží slávy ani v křesťanském životě zdaleka nedosahuje té, jaká byla v ráji. Můj spíše technický (strukturální) pohled sice poněkud zeslabuje moralistní rozměr hříchu jednotlivce, ale o to více zesiluje fatální (osudový) dopad i toho nejmenšího hříchu na porušenost světa. Do nebe nemůžeme jít nikoliv proto, že jsme tak strašně hříšní, ale proto, že to technicky přestalo být možné a to naprosto pro kohokoliv. Z morálního pohledu se Adam v ráji nedopustil nijak zvlášť těžkého zločinu. Pouze neposlechl a ochutnal zakázané ovoce. Žil pak ještě zdravý několik století a své potomky vedl ke zbožnosti a učil je přinášet oběti. (Podle jednoho amerického proroka se prý i s ním setkáme v nebi, protože činil pokání.) Následky Adamova hříchu jsou však nedozírné. Přítomnost Boží slávy neodešla jen z Adamova života, ale i z ponebesí celé planety a pánem světa se rázem místo něho stal Satan. Jsme ze stejného kadlubu a máme spoluzodpovědnost s Adamem za porušenost světa, ať s tím souhlasíme, nebo ne. Bůh však proto nepřestal milovat člověka a žehná i jeho pozemskému „pachtění“, jídlu, pití, sexu, práci, zábavě a humoru, vědě, umění i sportu, pokud nepřekračují meze a neodporují tak Písmu, přestože jde o pomíjivé věci, které se snadno mohou stát překážkou ke spasení. Neumírám spolu s Kristem jen kvůli své nenapravitelné hříšnosti, (čili ze strachu z pekla), ale spíše z jakési housenčí uvědomělosti, která ví, že to tak má být a která se hlavně těší a je zvědavá na to, co dobrého je ukryto nahoře ve květu.

Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? (Římanům 2,4)

Strach z pekla nás také může přimět k obrácení a Bůh se slitovává a přijímá nás, ale trochu to vrhá špatné světlo na Boha samotného. Strach by měl být velmi brzo vystřídán láskou (Láska strach zahání - viz. 1.Janova 4,18) a naší motivací by měla být Boží dobrotivost a to nejlépe už od začátku. Neznamena to však, že se neděsím své hříšné povahy a že jí nebudu řešit, když mne Duch svatý usvědčuje. Motivací ale zůstává láska ke Kristu, být jako on a smět být spolu s ním tam, kde je on.

Pokud se tedy hřích, ať už malý, nebo velký stal příčinou porušenosti světa, která pak technicky znemožňuje naše spasení i proměnu, jak to potom technicky (v praxi) funguje s Kristem? Dává Bible nějaký praktický návod, jak do toho vstupovat v konkrétním lidském životě? Zatím jsem jen teoreticky popisoval „technologie“ spasení, ale jak žít prakticky život v Kristu? Slyšel jsem kázání, že Bible žádný praktický návod nedává, protože se jedná o individuální vztah a je třeba se spoléhat na Pána Ježíše

v každé životní situaci znovu a nově. Ježíš s každým jedná individuálně a pokaždé odlišně podle dané situace. A je to pravda. V Bibli nemůžeme hledat jako ve snáři. Nový zákon nedává žádná ustálená nařízení typu: Když se stane TO, tak se má udělat TOTO. Nebo když provedeme TOTO, tak to znamená TO. Vedlo by to jen k dalšímu zákonictví, čili dodržování nějakých ustanovení a předpisů, které ruší vztah. Přesto si myslím, že Bible dává celou řadu dokonalých technických návodů, které nám ukazují cestu a směr, dokonale nás vedou, abychom neztratili orientaci. Takovým místem je např. 2.Petrova 1, 5 -11.

Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. Komu však scházejí, je slepý, krátkozraký a zapoměl na to, že byl očištěn od svých starých hříchů. Proto se bratří, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. (2. Petrova 1, 5 – 11)

Není to návod v běžném slova smyslu praktické příručky typu – co dělat když..., ale je to spíše něco jako strukturální schema růstu křesťana, popis trasy, itinerář cesty víry, orientační mapa a ve spojení se „satelitem“ Ducha svatého dokonalá GPS, se kterou nikdy nezabloudíme.

Vzpomínám si, že jsem jednou, (bylo to ještě v začátcích víry), přespával u jednoho bratra z církve, (jeho manželka odjela do Prahy), protože jsme se zapovídali při víně dlouho do noci na téma právě této pasáže z Písma. Už tenkrát mne zaujal důraz na technickou posloupnost jednotlivých kroků. Dohadovali jsme se, zdali je to možné zpřeházet a proč ten důraz, že se má přidávat jedno k druhému. Divil jsem se tenkrát té bratrské náklonnosti. Vůbec mi tam nepasovala, připadalo mi, že se mezi ostatní atributy nehodí, jakoby mi kazila celkový dojem technického designu té sestavy. Vždyť je to už součást lásky, která následuje, proč jí takhle zvlášť zdůrazňovat? Připadalo mi, že s bratrskou náklonností po zvládnuté zbožnosti už nebude co řešit. Protože to bylo v začátcích, věděl jsem, že mne Pán vyučuje ctnostem, nejvíc jsem se bál zdrženlivosti a trpělivosti, protože jsem pořád ještě lítal v závislosti na alkoholu a to odvykání mne tedy fakt nebavilo. Myslel jsem si, až TO budu mít za sebou, pak už to bude brnkačka, pak už to půjde jenom z kopce a bratrská náklonnost už bude jen taková tenká vstupní brána do lásky a plnosti v Kristu. Myslím, že už jsem tenkrát tušil, že možná taky ne.

